

ATSPULGS

Adrese: Gaiziņa iela 1, Rīga, LV-1050
Sekretāre: 67229210, 26405775 E-mail:
rrsvs@riga.lv 2025. / 2026. Nr. 5

Janvāris – barikāžu atceres laiks!

Šogad aprit 35 gadi kopš laika, kad visapkārt virmoja vienotības sajūta un vēlme aizsargāt savu zemi un valsti: 1991. gada 13. janvārī – Vecrīgā un citur Latvijas galvaspilsētā ļaudis cēla barikādes un citas aizsargbūves. Sākās "Barikāžu laiks" – cīņa par suverēna valstiskuma atjaunošanu Baltijā. Rīgas Reinholda Šmēlinga vidusskolā š. g. 20. janvārī noritēja emocionāls Barikāžu laika atceres pasākums.

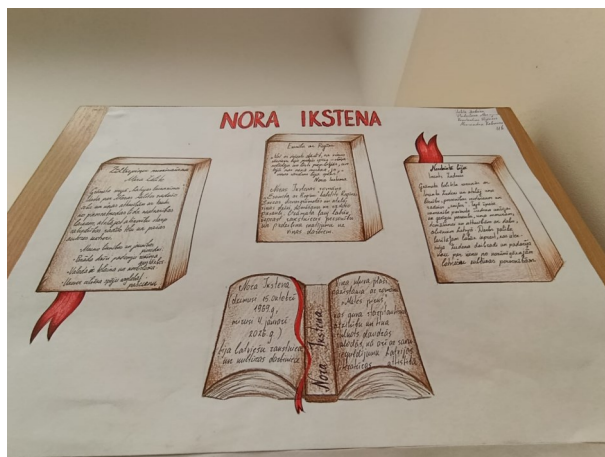

Skolā viesojās prozaiķe Linda Nemiera

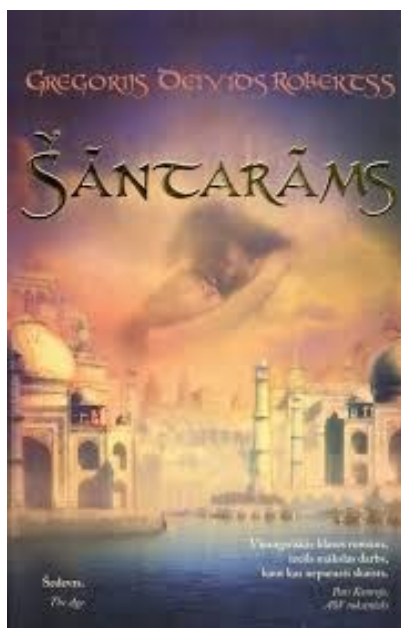
No š. g. 12. līdz 16. janvārim Rīgas Reinholda Šmēlinga vidusskolā noritēja latviešu valodas un literatūras nedēļa, kas bija veltīta nesen mūžībā aizgājušai izcilajai rakstniecei Norai Ikstenai (15. 10.1969.— 04.01.2026.).

Tematiskās nedēļas noslēgumā, t. i., 16. janvārī skolā viesojās prozaiķe, šobrīd viena no vadošajām kriptoromāna autorēm Latvijā **Linda Nemiera**. Tikšanās noritēja skolas zālē, klātesot 11. un 12. klasēm. Autore pārsteidza ar saistošu stāstījumu, kas vainagojās ar skolnieku interesi, uzdodot jautājumus. Bet pēc tikšanās ne viens vien teica, ka noteikti izlasīs kādu no Lindas Nemieras grāmatām.

Skolnieki visu nedēļu veidoja vizuālo materiālu, kā arī iesaistījās dažādās radošās ar latviešu valodu un literatūru saistītās aktivitātēs.

LASU/IESAKU CITIEM

Dina Beikmane (direktora vietniece, latviešu valodas un literatūras skolotāja)

Gregorijs Deivids Robertss “Šantarāms”

Šantarāms – mierīgais, cilvēks, kam ir Dieva miers

Grāmatas sižets ir balstīts patiesos notikumos – paša autora dzīve. Pēc šķiršanās no sievas sācis lietot heroīnu un, lai spētu uzturēt šo visnotaļ dārgo atkarību, laupījis bankas. Pasēdējis Austrālijas cietumā, no kura izbēdzis. Grāmatas autors ierodas Bombejā - Indijā, kur uzsāk ārzemniekam netipisku dzīvi – mitinās gan graustu rajonos, nodibina labdarības klīniku, iesaistās mafijā un vēl Afganistānā iesaistās karā.

Šantarāms lieliski attēlo man svešu kultūru, pavisam citādāku vidi, pilnīgi citu dzīvesveidu un domāšanu – filozofiju, neierastu spēju mīlēt svešiniekus un sadzīvot cieši, cieši kopā.

Romāns ir krāšņs un piedzīvojumiem bagāts. Ja nebūtu zināms, ka autors visu to pats ir piedzīvojis, ne viens vien šo stāstījumu atnestu malā ar vārdiem, ka “tā jau dzīvē nenotiek” un nevajag te mulķības stāstīt...Šī grāmata ir vēl viens pierādījums tam, ka dzīve var būt krāsaināka un notikumiem bagātāka par jebkuru grāmatu vai filmu.

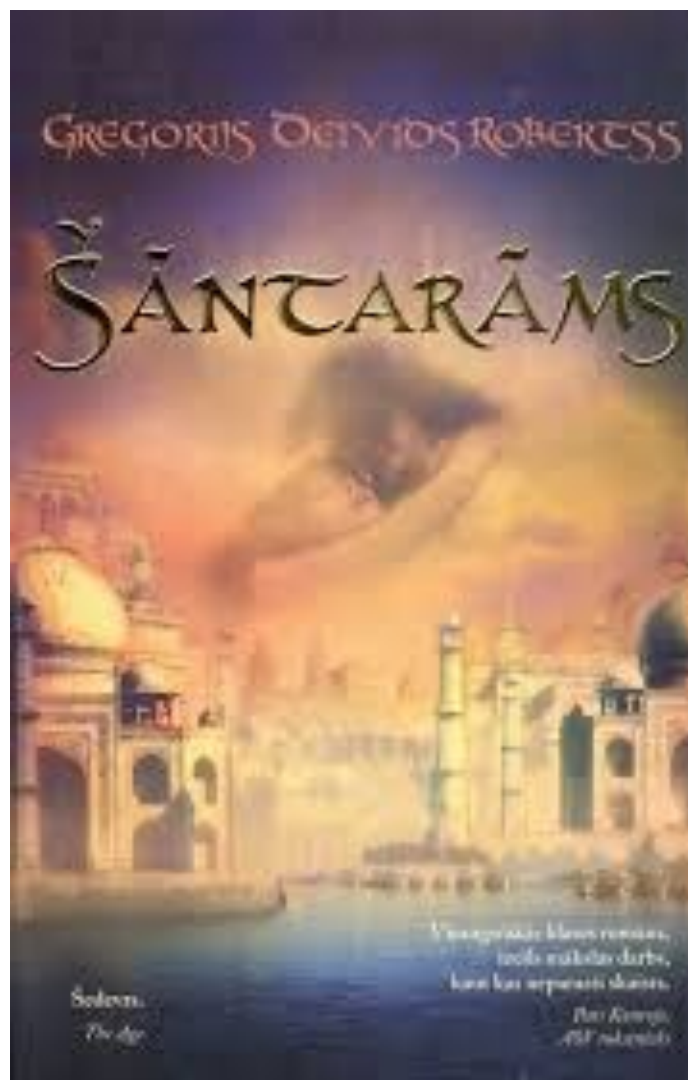
Romāns lasās viegli un raiti. Paldies tulkotājai Mārai Poļakovai. Uz latviešu valodu ir perfekti pārnesti visi tie īpatnējie indiešu izteicieni un tas, kā viņi izsakās

Romāns lasās viegli un raiti. Paldies tulkotājai Mārai Poļakovai. Uz latviešu valodu ir perfekti pārnesti visi tie īpatnējie indiešu izteicieni un tas, kā viņi izsakās angļiski. Tulkojums ir ārkārtīgi krāšņā, dzirkstošā un skaistā latviešu valodā, ar vārdiem, kuri mums jau sen piemirsušies, bet grāmatā tie piešķir īsto garšu visai šai eklektiskajai grāmatai.

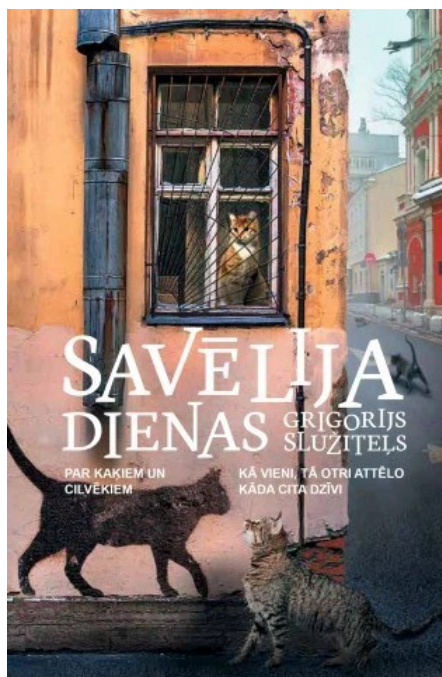
Grāmata 937 lpp. garumā būtībā ir paša autora grēksūdze. Šī būs īstā veldze brīdim, kad ir vēlme veltīt laiku eksotikas kultūras izpētei un izdzīvot īsti eklektisku dzīvi otrā pasaules malā.

“Veiksme stājas spēkā tad, kad liktenim apnīk nogaidīt.”

/G.D.Robertss/

LASU/IESAKU CITIEM

Līga Zvirgzde (datorikas skolotāja)

Grigorija Služiteļa romāns „**Savēlija dienas**” ir viena no tām grāmatām, kas sākas ar šķietami vienkāršu ideju – bezpajumtnieks kaķis klejo pa Maskavas ielām –, bet ļoti ātri atklājas kā dziļš, jūtīgs un pārdomāts stāsts par cilvēku pasauli. Lai gan galvenais varonis ir kaķis, šī noteikti nav tikai „grāmata par dzīvniekiem”. Drīzāk tā ir grāmata par mums pašiem, tikai pastāstīta no malas – ar ūsām, ķepām un pārsteidzoši precīzu dzīves izjūtu.

Savēlijs ir ielas kaķis, kurš redz pilsētu tās īstajā veidolā – bez dekorācijām un ilūzijām. Viņš sastop dažādus cilvēkus: laipnus, vienaldzīgus, salauztus, dīvainus un reizēm arī pavisam skaistus savā nepilnībā. Šie tēli neparādās kā klasiskas literāras figūras ar garām biogrāfijām, bet gan kā īsi dzīves fragmenti, kas Savēlija skatījumā iegūst negaidītu dziļumu. Kaķis cilvēkus nevērtē un netiesā – viņš vienkārši vēro. Un tieši šī vērošana reizēm ir sāpīgi godīga, jo no malas cilvēku rīcība izskatās daudz pretrunīgāka nekā mums pašiem gribētos atzīt.

Grāmatas tematika ir plaša un nopietna: vientulība, zaudējums, draudzība, mīlestība un cieņa pret dzīvību. Tomēr autors šīs tēmas pasniedz ļoti smalki, bez pamācoša toņa. „Savēlija dienas” nelasa morāli un nesniedz gatavas atbildes. Tā drīzāk uzdod jautājumus un ļauj lasītājam pašam nonākt pie secinājumiem. Un, jāatzīst, dažreiz šie secinājumi nav īpaši glaimojoši cilvēcei.

Valoda romānā ir viena no tā lielākajām vērtībām. Tā ir poētiska, piesātināta ar tēlainiem salīdzinājumiem un iekšēju ritmu, bet vienlaikus ļoti saprotama un plūstoša. Teksts neuzspiež sevi, bet ievēl – lēnām, mierīgi, bez steigas. Smeldze un siltums te pastāv līdzās, radot īpašu noskaņu, kurā ir vieta gan skumjām, gan cerībai. Humors šajā grāmatā ir kluss un neuzkrītošs. Tas parādās Savēlija novērojumos par cilvēku paradumiem, viņu nepārliciecinājumiem mēģinājumiem būt laimīgiem un spējā sarežģīt dzīvi līdz absurdam. Brīžiem gribas pasmaidīt, jo kaķis, šķiet, cilvēkus saprot labāk nekā viņi paši sevi.

Sīžets nav straujš un dinamisks, bet drīzāk atgādina dienasgrāmatu vai dzīves piezīmju virkni. Katrs notikums, katra tikšanās ir kā atsevišķa diena, kas veido kopējo Savēlija ceļu. Šī grāmata prasa nesteidzīgu lasīšanu – tā nav domāta „apēšanai” vienā vakarā. Vislabāk to baudīt lēni, ļaujot tekstam nosēsties un atstāt pēdas domās.

„Savēlija dienas” ir romāns par cilvēcību plašākajā nozīmē. Par spēju būt līdzās, saprast, nezaudēt cieņu un pamanīt otru – pat tad, ja pats esi tikai kluss vērotājs ielas malā. Tā ir sirsnīga, smeldzīga un vienlaikus mierinoša grāmata, kas liek apstāties un paskatīties uz pasauli citām acīm. Un pastāv ļoti liela iespēja, ka pēc tās izlasīšanas Tu uz ielas kaķiem skatīsies ar aizdomīgu cieņu – jo, kas zina, varbūt viņi par mums zina daudz vairāk, nekā mēs domājam.

IEPAZĪSIMIES! ES ESMU JAUNAIS DARBINIEKS!

Skolas psiholoģe
Jekaterina Getņikova

Dzīves moto: Labāk nožēlot paveikto, kas nav izdevies, nekā visu mūžu nožēlot neizmēģināto.

Mīlākā valsts: Protams, Latvija! Šī ir zeme, kas pieņēma manus senčus, šeit dzīvoju es un mani bērni. Tā ir mūsu māja, un mēs ticam principam: “Kur esi dzimis, tur arī jādzīvo un jākalpo.”

Mīlākā krāsa: Hm... pat nezinu... Šajā dzīves periodā droši vien zilā krāsa. Kopumā attieksme pret krāsām ir atkarīga no daudziem faktoriem, tostarp no emocionālā stāvokļa.

Vaļasprieks: To ir daudz — ēdiena gatavošana ģimenei, pastaigas pie jūras ar suni, daļlīteratūras lasīšana, kā arī jebkādas nodarbes kopā ar bērnu.

Visskaistākā vieta, kuru iesakāt apmeklēt: Viennozīmīgi — Vecpilsētas laukums Prāgā ar viduslaiku astronomiskajiem torņa pulksteņiem! Tā ir vieta, kas apbur ar savu skaistumu un varenību, vieta, kur var sajust laiku saikni un savu vietu Visumā, vieta ar neticami spēcīgu enerģiju.

Mīļākā grāmata: To ir daudz, taču pati, pati mīļākā ir Margareta Mičela “Vējiem līdzi”. Nav nekā interesantāka par cilvēku savstarpējām attiecībām — draudzību, uzticību, nelokāmību, mīlestību un godīgumu, un tieši šajā darbā tas viss ir attēlots visizteismīgāk.

Mīļākais mācību priekšmets, kad bijāt skolēns: Matemātika.

Mīļākais ēdiens: Vienkārša ēdienreize, piemēram, vārītas kartupeļi ar sviestu un dillēm, pannā cepts vēl krāsošs gaļas gabals, skābēti kāposti.

Mīļākā filma: “Prāta spēles” ar Raselu Krovu. Brīnišķīgs šizofrēnijas attēlojums.

Vai vienmēr esat gribējusi būt par psihologu? Apziņa, ka vēlos kļūt par psihologu, nāca salīdzinoši vēlu — apmēram 35 gadu vecumā. Es sapratu, ka man jāizvēlas tieši bērnu psiholoģijas virziens, tikai studējot bakalaura programmā — tas bija īsts atklājums man pašai.

Kāpēc izvēlējāties strādāt skolā? Tur ir daudz bērnu dažādā vecumā, un tā ir milzīga iespēja praktizēties un patiesi palīdzēt. Tagad daudzi skolotāji aiziet, jo nespēj izturēt pieaugošo slodzi, bērniem kļūst arvien grūtāk, daudzi dzīvo hroniskā nogurumā un stresā. Bet kāds taču viņus atbalstīs! Ja ne mēs, pieaugušie, tad kas? Mēs esam tie, kas var būt viņu drošā osta un stiprais atbalsts.

Kas Jums šķiet visinteresantākais skolā? Redzēt, kā aug skolēni, kā viņi kļūst pārliecinātāki par sevi, kā attīstās viņu intelekts un atklājas talanti.

Un visgrūtākais? Profesionālais izdegums, kas rodas no ļoti lielas slodzes un dažādiem stresogēniem faktoriem.

Kā jūs atgūstat darbā patērēto enerģiju? Es atjaunojos ģimenes lokā, kopā ar tuvajiem cilvēkiem un mājdzīvniekiem.

Kas Jūs iedvesmo? Atgriezeniskā saite — kad bērns nāk un stāsta, kā ir uzlabojusies viņa dzīve, vai kā palīdz vingrinājumi, ko ieteica konsultācijas laikā.

Kā Jūs iejutāties mūsu skolā? Ar šo skolu es pirmo reizi iepazīnos vēl tad, kad tā bija Rīgas Vakara ģimnāzija. Es mācījos šeit trīs gadus — no 10. līdz 12. klasei. Pabeidzu ar sudraba medaļu. Tieši šeit es sapratu, ka mācīties nekad nav par vēlu, ka dzīvē vienmēr ir iespēja augt, un, pirmkārt, augt pašam pār sevi, ja vien to patiešām vēlies. Šeit es sajutu īstu, no sirds izrādītu skolotāju interesi par saviem skolēniem. Šobrīd es jūtos tā, it kā būtu atgriezies tur, kur man šajā dzīves posmā patiesi jābūt. Es jūtu kolēģu patiesu atbalstu un viņu sirsnīgo, laipno attieksmi, kas dod spēku un iedrošina.

Ko Jūs ieteiktu skolēniem? Novēlējums viņiem.

Mācieties! Obligāti mācieties! Jā, tas ir grūti, reizēm šķiet, ka viss ir neizturami. Bet! Neatkāpieties! Tieši zināšanas, ko iegūstat skolā, kļūs par pamatu jūsu turpmākajai dzīvei. Nav nevienas nevajadzīgas mācību vielas — vienkārši tagad jūs vēl nevarat iedomāties, kad tās zināšanas jums noderēs. Piemēram, kad es mācījos, izrādījās, ka psihologiem ļoti noder matemātika — psiholoģijā regulāri tiek lietotas diezgan sarežģītas formulas, aprēķini un grafiki. Ticiet man, viss, ko iemācāties tagad, kādā brīdī kļūs par jūsu spēku un instrumentu dzīvē!

**14. februārī pasaulē (arī pie mums Latvijā)
svin svētā Valentīna dienu, kad biežāk uzsmai-
dām, apmīļojam un veltām sirsnīgus vārdus
saviem mīļajiem un tuvajiem!**

**Darīsim tā,
lai visa pasaule būtu savā ikdienībā skaista.
Lai koši!**

mīlestībai sāp tikpat
kā draudzībai

sūrsmi

ja tu viņu pievil
neuzticies

(S. R. un K. Vecgrāvis no krājuma “Vakara sarunas”)